KUN DÁVID

ADAM DERRICK

KALANDJAI

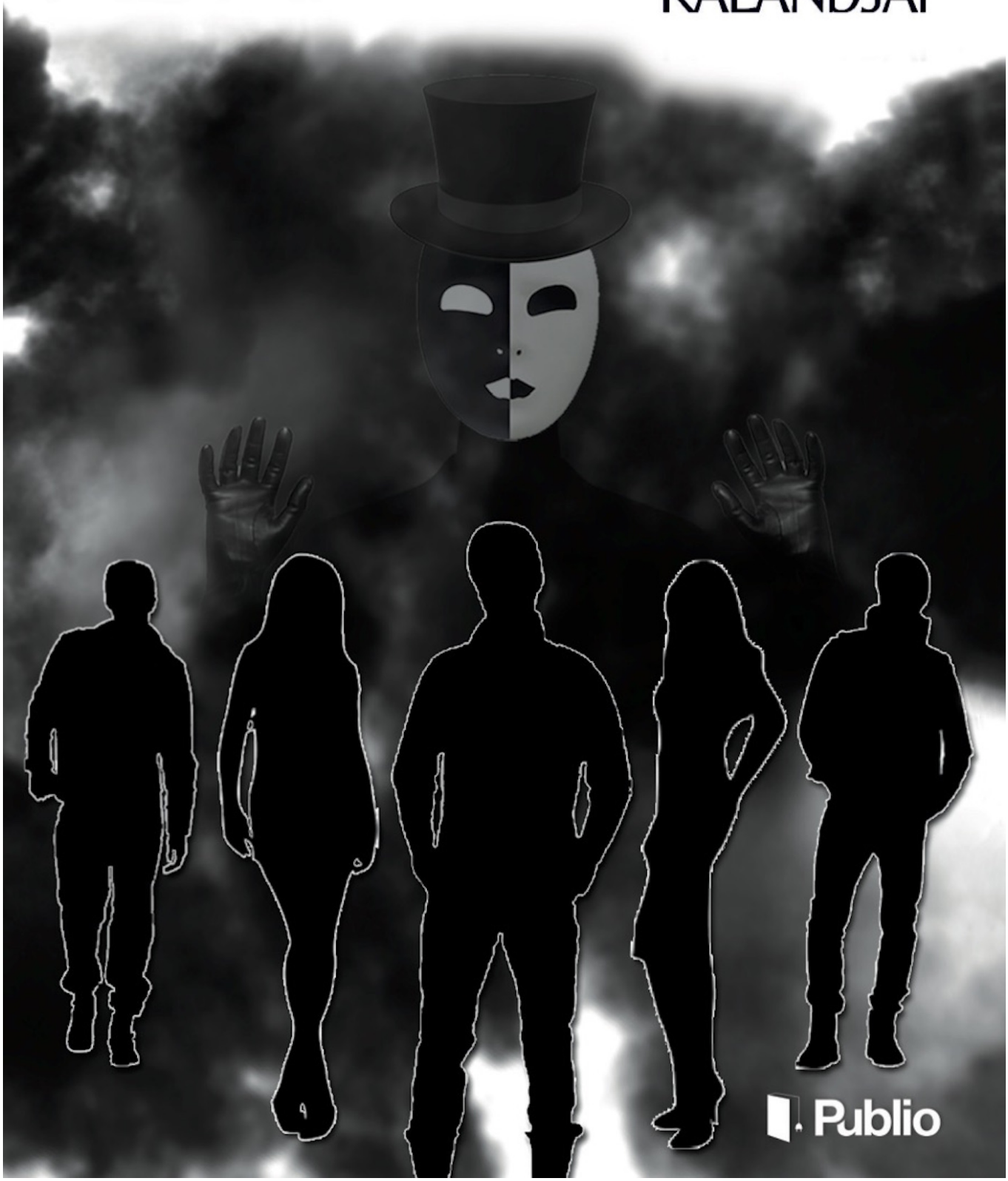

Publio

Adam Derrick kalandjai

Kun Dávid

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Borító

Tabányi Márton

Lektor

Kunné Bieber Ágnes

A műben szereplő karakterek, események és helyszínek kizárólag a képzelet szüleményei, a valósággal való bármilyen egyezés csupán a véletlen műve.

Feleségemnek, Bíborkának és gyönyörű kislányomnak, Emmának

Adam Derrick és a hadvezér kincse

Prológus

- Ideje aludni. Késő van már – takarta be unokáját nagyapja.

- De nagypapa! Még nem vagyok álmos! Olvass nekem valamit – kérlelte a kisfiú és boci szemekkel nézett a nagyapjára.

- Jól van! Meggyőztél.

A nagyapa büszkén nézett unokájára. Kedves és rendkívül okos kisfiú volt, habár néha egy kicsit rakoncátlan. De ezt a nagyapa elnézte, mert nagyon szerette a kis rosszcsontot. Régi önmagára hasonlított, ő is szerette a kalandos, izgalmas történeteket, főleg nagyapja régi történeteit hallgatni. Már szinte az összes mesekönyvet elolvasták együtt. Azonban most a nagyapa egy számára nagyon kedves könyvet vett a kezébe. „Elég idős már hozzá és biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog neki.” gondolta, miközben unokája ágya felé sétált, kezében egy régi, poros kötettel.

- Mi az nagypapa? – kérdezte kíváncsian a kisfiú.

- Az egyik kedvenc könyvem. Nézd csak meg.

- *Adam Derrick kalandjai* – olvasta föl a kisfiú a könyv borítóján lévő írást. – Ki az az Adam Derrick?

- Ő egy tanár volt, aki később egy nagyon híres felfedező lett és számos kalandban vett részt élete során. Tavaly néztünk egy filmtrilógiát, az Indiana Jones filmeket, emlékszel? – egy bólintás és egy mosoly volt a válasz, mivel a kisfiúnak nagyon tetszettek azok a filmek. – Na, Adam Derrick egy hasonló figura, bár neki nincs ostora – nevetett a nagyapa. – Szóval? Kíváncsi vagy kalandjaira?

- Naná!

- Nos, Adam Derrick első kalandja az én kedvenc történetem. Ekkor még a fiatal felfedező eléggé ügyetlen volt, de az esze már akkor is jól vágott – ránézett unokájára és elmosolyodott. – Készen állsz, hogy belemerülj a kalandokba? – ismételten egy bólintás. – Akkor lássuk, Adam Derrick és a hadvezér kincse. – majd olvasni kezdte a vaskos kötetet.

1. Kincsek csak a mesében léteznek. Vagy mégsem?

- 1814. május 4-én került Elba szigetére, ahol száműzetését kellett eltöltenie, azonban a következő év márciusának első napján visszatért szeretett országába, és négyszáz fős testőrségével partra szállt Cannes-ban. Mialatt közeledett Párizs felé az Alpokban élő parasztok és a feltartóztatására küldött francia hadsereg is mellé állt, így március 20-án egy kész sereggel vonult be Franciaország fővárosába. Viszont visszatérésére fellelkesülő francia nép hamar ellene fordult. Június 16-án még ugyan sikeresen leverte a porosz csapatokat, de a brit hadseregtől, Waterloonál, súlyos vereséget szenvedett, aminek következtében Szent Ilona szigetére száműzték, ahol 1821. május 5-én meghalt.

Nagy Sándor óta a legnagyobb hadvezér és stratéga, Bonaparte Napóleon egy kis szigeten, száműzetésben halt meg, hozzá nem illő módon. Halálával kapcsolatban vannak ugyan teóriák, egyesek szerint arzénmérgezésben, mások szerint gyomorrákban vesztette életét, ami, valljuk be,

nem egy hadvezérhez illő halál – Adam Derrick végignézett az osztályterem padjaiban ülők unott arcain.

„Nagyon érdekes és tanulságos anyag, mégis unatkoznak. Ott hátul, Harry Peterson úgy tesz, mintha nagyon érdekelné az anyag, de látom én azt a fülhallgatót, amit annyira próbál elrejteni a kezével. Vagy mondjuk Henriett Jackson, aki konkrétan alszik. Azért vannak olyanok, akik tényleg figyelnek arra, amit mondok, például Kate Berry, akire ha ránézek, mindig mosolyog rám. Lehet, hogy mégsem a tananyag érdekli? Valami érdekeset kell felmutatnom nekik, különben nem tudom, hogy mi lesz majd az témazárónál. Az eddigi dolgozatok katasztrofálisak lettek. Nem tudom, hogy hogyan vegyem rá őket, hogy tanuljanak."

Eszébe jutott egy korábbi beszélgetés, amit a másik történelem tanárral, Emma Smith-tel, folytatott.

- Én néha, ha látom, hogy nem figyelnek órán, valamilyen legendát vagy mítoszt mesélek el nekik. Bár az ókorban volt egy csomó rejtélyes történet, szóval van választék, de nem tudom, hogy a 19. században mennyi ilyen volt. Azt tudom viszont, hogy a gyerekek szeretik az ilyen titkokon törni a fejüket. Próbáld meg egyszer.

- Köszönöm Emma. Úgy teszek majd.

Adam gondolkozni kezdett, hogy milyen legendák maradtak fent Napóleon korából. „Talán… Hát lehet, hogy felkelti az érdeklődésüket." gondolta.

- Egy, a Szent Ilona szigetéről származó legenda szerint Napóleonnak, az évek alatt megszállt és maga mellé állított országokból származó kincsek voltak a birtokába. Némelyeket ajándékba kapta egy szövetséges állam vezetőjétől, másokat meg az elfoglalt területek államfői adták neki, behódolásuk okán – kezdte Adam. „Hoppá, Harry kivette a fülhallgatóját a füléből? Biztos csak képzelődöm. Henriett, egyenesen ül a székében és rám figyel? Mi történik itt?" – A szájhagyomány útján terjedt történet szerint, amikor Napóleon 1815. július 15-én elindult száműzetésének helyszínére, a Szent Ilona szigetre, egy hatalmas, HMS Bellerophon nevezetű hadihajón szelte át az Atlanti-óceánt, majd három hónappal később érkezett meg. A hajó 51 méter hosszú és kicsivel több, mint 14 méter széles volt, amiben könnyedén elfért az a rengeteg arany és drágakő. A következő hat évben pedig bárhova elszállíttathatta – folytatta tovább. „Tényleg figyelnek. Mind a 30 szempár felém irányul. Elképesztő. Egy jelentkező is van? Hihetetlen." – Igen, Peter?

- Megtalálták ezt a kincset? – kérdezte a fiú kíváncsian.

- Nos, miután Napóleon halála után átkutatták a házát, nem találtak semmilyen kincsre utaló nyomot. A nagy hadvezér naplójában korzikai nyelven írt, amit le is fordíttattak később. De ez sem hozott semmilyen eredményt. A kis könyvben zavaros mondatok voltak, versikék, amiknek nem volt semmi értelmük. Ezeket egy beteg ember képzelgéseinek nyilvánították, mert nem sokkal azok megírása után halt meg Napóleon. Igen, Jessica?

- Ezek az írások nyilvánosak? A tanár úr esetleg ismeri őket? – kérdezte az első sorban ülő lány.

- Öööö… sajnos nem láttam még ezeket a feljegyzéseket. De tudjátok mit? A holnapi órára felkutatom őket – az osztály éljenzésben tört ki, Adam pedig nem jutott szóhoz. Még sohasem látta a diákokat ennyire izgatottnak. „Feltétlenül meg kell köszönnöm Emmának. Ez eszméletlen."

Ahogy megszólalt az óra végét jelző csengő, Adam összepakolt és a tanári felé indult. Ott lerakta könyveit az asztalára és kinyitotta laptopját. A kereső szerint az eredeti dokumentumot a

párizsi Louvre-ban őrzik, de számos könyvet írtak a naplóról, amikből párat a közeli könyvtárból ki lehet kölcsönözni. Adam felírta a címet és elégedetten hátradőlt a székében. „Délután bemegyek és kiveszem azokat a könyveket. Most pedig megkeresem Emmát.” A fiatal történelem tanárnőt a saját asztalánál ülve találta egy másik tanáriban.

- Emma, szeretném megköszönni a tippedet. Képzeld el, az egész osztályt nagyon érdekelte a Napóleont körüllengő mítosz.

- Tényleg? Ennek örülök. Milyen mítosz találtál? – kérdezte kíváncsian a nő.

- Napóleon elveszett kincsét. Amikor készültem fel az órára, olvastam róla egy cikket a neten, de különösebben nem figyeltem rá. Aztán az óra közben eszembe jutott. Holnap behozok egy-két könyvet a témával kapcsolatban.

- Majd aztán oszd meg velem is, mert engem is érdekelne a dolog– mosolygott Emma.

- Ez csak természetes. Úgyis tartozok neked eggyel. Mit szólnál egy… kávéhoz? Holnap iskola után. Elmesélhetnék mindent a legendás kincsről.

- Hát… nagyon… az jó lenne – dadogta az elpirult tanárnő.

- Rendben, akkor majd holnap. További szép napot.

- Neked is.

Adam boldogsága az egész napjára kihatott. A következő két óráján felelő diákoknak sokkal jobb jegyet adott annál, mint amit megérdemeltek. Még egy előre beígért dolgozat elhalasztására is rábeszéltette magát. Az utolsó órája után, bepakolta könyveit a táskájába és a könyvtár felé vette az útját. A kellemes nyári szellő érzése még jobb kedvre derítette. Kedve lett volna énekelni, bár tudta, hogy előadásait csak és kizárólag zuhanyzókabinja képes elviselni. Így ének helyett fütyörészett. Az utcán jó páran néztek rá furcsán, de ez nem érdekelte.

Amikor megpillantotta a gyönyörű palotát, ahol a könyvtár volt található, eszébe jutottak a nemrég nyugdíjazott Martha Jones, rajz- és művészettörténet tanár szavai. „A könyvtárnak helyet adó, neobarokk stílusban épült, gazdagon díszített palota az egyik legszebb épület városunkban. Bár csak egy emeletes, a nagy belmagassága és emelt földszintje miatt nagyobbnak hat. Csaknem…” Adam nem emlékezett a folytatásra, bár nagyon érdekelték Martha információi a palotáról.

Ahogy a könyvekkel telepakolt polcok mellett elhaladva megérkezett a recepcióhoz, egy fiatal férfi fogadta a pult mögött ülve.

- Jó napot. Miben segíthetek? – kérdezte Adamtől udvariasan.

- Jó napot. Napóleon utolsó éveiről keresek információkat. Felírtam néhány könyvcímet… - kotorászni kezdett a táskájában, majd egy összegyűrődött cetlit húzott ki a könyvhalmok közül. – Itt is vannak.

- Érdekes. Ezeket a könyveket, pont most kereste valaki. Csak azért jegyeztem meg, mert egy bombázó volt az, aki kikérte őket – nevetett a recepciós, majd a terem másik végébe mutatott – Oda ült le. Várjunk csak. Egy perce még ott volt! – ahogy Adam a mutatott irányba fordult, csak egy könyvkupacot látott egy asztalon, ahol senki nem ült. Megköszönte a recepciósnak a segítséget és elindult a titokzatos nő asztala felé, ahol egy elég vaskos kötetet talált nyitva. Ahogy belenézett, elakadt a lélegzete, mert az pont Napóleon Szent Ilonán eltöltött utolsó hat évének leírásánál volt

kinyitva, méghozzá a hadvezér naplója fénymásolatának képénél. „Ki lehetett az, aki éppen akkor érdeklődik e téma iránt, amikor én? De annyira nem is fontos. Megvan a könyv. A napló részei is itt vannak. Tökéletes.” Felkapta a kötetet és újra a recepcióshoz lépett.

- Ezt a könyvet szeretném kivenni.

- Máris. A kártyáját kérem – átvette Adamtől a plasztik darabot. - Köszönöm. Nem találta meg azt a csinibabát?

- Nem, sajnos nem – visszavette kölcsönzői kártyáját, majd berakta a nagy könyvet a táskájába.

- Kár, hogy nem kértem el a számát – mondta a férfi, majd látva, hogy Adam elkészült, elmondta előre begyakorolt szövegét. – Köszönjük, hogy a mi könyvtárunkat választotta. Reméljük, mihamarabb visszajön. Viszlát.

- Viszlát.

Adam a kijárat felé vette az irányt. Észre sem vette, hogy a polcok mögül egy kék szempár figyeli és követi minden mozdulatát.

***

Eljő a vég és nincsen tovább

Mi útjába semmi se áll.

Légköneg szaga terjed, hová

Írásom hangja tovaszáll.

- Ez volt az utolsó bejegyzés a naplójában – fejezte be a franciáról angolra fordított bejegyzés felolvasását Adam, amit az osztály néma csendben hallgatott végig. Az arcokra a mély gondolkodás ábrázata ült ki.

- Tanár úr. Ennek nincs sok értelme – jelentkezett a második sorban helyet foglaló Jack. – Oké, ilyenkor már beteg volt, és érezte a véget, de… a tanár úr mit gondol?

- Őszintén szólva, nem tudom – nézett rá a fiúra Adam. – Valakinek van ötlete? – egy kéz emelkedett a leghátsó sorban, Jennifer Reed keze. – Igen?

- Mi az a légköneg? – kérdezte értetlenkedve.

- Valaki tudja esetleg? – pásztázott körül a teremben Adam, de senki nem jelentkezett. – A légköneg az ammónia régies neve. Napóleon idejében még így hívták ezt a gázt.

- Lehet, hogy sok babot evett utolsó napjaiban – nevetett az osztály rosszfiúja, Mick, de mivel a többiek nem követték példáját, ő is csendben maradt. Adam rápillantott az órájára. Még egy perc volt a kicsöngetésig.

- Ennyi volt mára. A következő órán összefoglalunk és utána egy héttel témazárót fogunk írni. Viszontlátásra – majd kilépett a teremből. Amíg a tanári felé sétált a versike körül forogtak a gondolatai, annyira, hogy észre sem vette, hogy nekiment valakinek.

- Jaj, bocsánat. Figyelmetlen voltam – szabadkozott.

- Semmi baj. Én sem figyeltem. Adam Derrick, ugye?– kérdezte és nyújtotta felé a kézét az idegen, mire Adam bólintott. – Szerintem még nem találkoztunk. A nevem Edward Black. Az új rajz és művészettörténet tanár.

- Tényleg. Hallottam, hogy felvettek valakit Martha helyére. Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Black.

- Részemről a szerencse. De szólítson csak Edwardnak. Vagy Mr. Cullennek, ahogy a kilencedikes lányok hívnak – nevetett Edward. – De komolyan, inkább Edward.

- Rendben, Edward. Engem pedig szólítson Adamnek. És nem Mr. Sandlernek – nevetett Adam is. – Bár engem nem hív így senki.

- Méltó visszavágás. Szerintem jól kijövünk majd – azzal elköszönt. „Kedves fickó” gondolta Adam, majd folytatta az útját. Még van két órája, mielőtt Emmával elindulnak kávézni. Jó délutánnak néz elébe.

2. A kaland kezdete

- Ez nagyon érdekes – mondta Emma a könyv fölé hajolva. – De én se nagyon értem. Az én szakterületem az ókor és a középkor.

- Lehet, hogy nincs is semmi értelme – legyintett Adam, majd ránézett Emmára. Pár éve találkoztak először, amikor Emmát felvették második történelem tanárnak az iskolába. Adam kezdettől fogva kedvelte őt, így segített neki berendezkedni a tanáriban, felkészülni néhány órájára, még egy pár dolgozatjavítást is átvállalt. Azonban sohasem nézett még rá úgy, ahogy most. Egy érett, végtelenül intelligens, és meglepően szép nőt látott az asztal túloldalán ülni, aki a könyv fölé hajolva olvasott. Adam elmosolyodott, amikor Emma megigazította a lecsúszott szemüvegét. „Aranyos. És gyönyörű zöld szemei vannak. Miért nem vettem eddig észre?” gondolta.

- Szerintem van értelme. Napóleon okos ember volt. Miket csinált utolsó éveiben?

- Nincs sok feljegyzés róla, csak, annyi, hogy amikor a halála után átkutatták a szigetet, nem találtak semmilyen kincset.

- Miben halt meg?

- Többféle teória létezik. Későbbi vizsgálatokkor egy hajtincsében nagy mennyiségű arzént találtak, ami utalhat arzénmérgezésre, vagy az akkoriban használatos arzénalapú hajápoló szerekre is. Egyes történészek szerint gyomorrák volt az igazi ok, ami még elképzelhető is lehetne, mert akkoriban még nem ismerték a betegséget. Ezt is sok minden okozhatta, amiről ma már tudjuk, hogy rákkeltő hatású… - Adamnek elállt a szava.

- Adam? Mi történt? Adam?

- Várj csak egy kicsit – kinyitotta a táskáját és kihúzta belőle laptopját. Percekig nézte a monitort, nyomkodta a billentyűket, majd elmosolyodott. – Nagyon érdekes.

- Mi? – kérdezte az összezavarodott Emma.

- Azt írta Napóleon, hogy „Légköneg szaga terjed hová írásom hangja tovaszáll.” A légköneg

ugye ammónia. Eszembe jutott egy régi kémiai kísérlet, amit még általános iskolában csináltunk. Ha egy kis ammóniaoldatba, például szalmiákszeszbe, egy kis fenolftaleint csöppentünk, ami régen hashajtó volt, és mint kiderült rákkeltő hatású anyag, egy nagyon egyszerűen elkészíthető láthatatlan tintát kapunk. Az ammónia elpárolgása miatt az írás eltűnik, de a maradék a papíron marad. Ha a papírt újra a gáz hatásának tesszük ki, akkor az írás láthatóvá válik.

- Tehát szerinted Napóleon láthatatlan tintával írt a naplójába?

- Lehetséges. Az utolsó bejegyzés szinte a könyvecske elején van, utána bőven volt még hely írni. Meg kell vizsgálnom azt a naplót. Csak egy baj van. Hogy Párizsban van kiállítva, a Louvre-ban.

- Ez miért baj? Kiveszel egy kis szabadságot, úgysem használtál még el egy napot sem a keretedből. Mellesleg én sem – sandított rá a férfira.

- Komolyan gondolod? – kérdezte Adam meglepődve, majd elgondolkodott. – Igazad van. Egyszer élünk. Elmegyek Párizsba! – majd ránézett Emmára, aki próbált mondani valamit, de csak nem sikerült. Adam pontosan tudta, hogy mire gondol a nő. – Lenne kedved velem tartani erre a kalandra?

- Hát persze, hogy lenne kedvem. Ó, Párizs. Mindig is szerettem volna eljutni oda. A divat és a szerelem fővárosa – Emma elpirult.

- Akkor ezt megbeszéltük. Holnap megbeszélem az igazgatóval a dolgot, és a jövő héten akár már el is indulhatunk.

- Az jó lenne. – mosolygott a férfira Emma.

- Most pedig élvezzük a napsütést és a kellemes társaságot.

- Mennyi időre? – kérdezte az állandóan dühös Isaac Ford, az iskola igazgatója.

- Egy-két nap. Maximum egy hét – válaszolt kimérten Adam. – Emma… izé… Ms. Smith is velem tartana. Őneki is van kivehető szabadsága.

- És én mit csináljak egy hétig, nem egy, hanem két történelem tanár hiányzásával?

- Helyettesítő tanár? Csak arra az egy hétre felvehet valakit.

- Köszönöm, hogy megmondja, hogy mit tehetek meg a saját iskolámban. Most pedig lóduljon innen, mielőtt meggondolom magam és nem engedem el magukat.

- Köszönjük – de már szaladt is, mert az igazgató egy hirtelen mozdulattal felkapta a tűzőgépét az asztaláról. Az igazgatói szoba előtt futott össze Emmával.

- Hogy ment? – kérdezte.

- Örömmel elengedett minket. Egy kis problémája se volt vele – mosolygott Adam.

- Tegnap nézegettem párizsi járatok listáját. Találtam jövő hétre egyet, amin még van hely. Lefoglaljam?

- Persze. Én meg az ottani szállásunknak fogok utánanézni. Sejtem a válaszod, de azért megkérdezem. Külön szobákat szeretnél, vagy jó egy kétágyas is?

- Hát… hogy olcsóbban jöjjünk ki , jobb lenne a kétágyas – próbálta visszafogni Emma a mosolyát, amit természetesen Adam észrevett.

- Persze. Így olcsóbb. Egyetértek – nevetett a férfi. – Na, de most sietnem kell, órám lesz. Szia.

- Szia – integetett utána Emma, aztán rájött, hogy elég furcsán nézhet így ki, ezért gyorsan abbahagyta és ő is a következő órájára sietett.

A hét további része szinte eseménytelenül telt. Adam a tizedikesekkel íratott egy dolgozatot, amik meglepően jól sikerültek. Bár tudta, hogy a gyarmatosítás kora egy elég egyszerű téma, mégis büszke volt a diákokra. Mivel pénteken nincsen órája, eldöntötte, hogy a hétvégét a pihenésnek szenteli. Hosszú idő óta nem kellett a következő hétre felkészülnie, így kihasználta az alkalmat. A nemzet aranyát, ami a kedvenc filmje, berakta a DVD lejátszóba és elterült a kanapéján. Gyerekkora óta szerette ezt a filmet, mindig is olyan felnőtt szeretett volna lenni, mint Ben Gates, aki mindenre tudja a választ és kelleténél is többször kerül kalandos helyzetekbe. A film után Párizs nevezetességeinek nézett utána. „Hátha lesz időnk várost nézni. Jó lenne felmenni az Eiffel-torony tetejére, vagy megnézni a Notre Dame-ot. Vagy esetleg…” és beletemetkezett gondolataiba.

Ezalatt Emma minden szükséges előkészületet elvégzett a nagy kaland előtt. Utoljára gyerekkorában volt külföldön, egy New York-i osztálykirándulás alkalmával. Sosem felejtette el a hatalmas felhőkarcolók látványát, a Szabadságszoborból látható kilátást, a Time Square-i embertömeget. Nem tudta, hogy mit fognak találni Napóleon kincsével kapcsolatban, de abban biztos volt, hogy jól fogják érezni magukat. Emma kijavított még pár dolgozatot, majd ő is elmélyedt a gondolataiban.

Hétfő reggel mindketten kipihenten érkeztek meg a washingtoni Ronald Reagen nemzetközi repülőtérre. A gyors bejelentkezés után a váróban voltak kénytelenek leülni, mert túl hamar érkeztek. Adam szokása volt az, hogy „Inkább érkezzünk korábban, mint hogy késsünk.”, amivel Emma is egyetértett. Így volt egy órájuk, amit elüthettek.

- Mesélj valamit a családodról – kezdte Adam a társalgást.

- Apa is történelem tanár volt, anya pedig irodalom tanár. Ma már mindketten nyugdíjba vonultak.

- Szóval ezért választottad a tanári pályát?

- Egyrészt igen. Másrészt nagyon szeretem a gyerekeket és azt is, hogy megtölthetem fejüket tudással, legalábbis némelyikükét – nevetett Emma, majd Adam is. Mialatt várakoztak a repülőre megbeszélték még, hogy mit fognak csinálni Párizsban, megvitatták, hogy vajon mit rejthet Napóleon naplója, és hogy mit csinálnának a kinccsel, ha tényleg létezne. Annyira belemerültek a beszélgetésbe és az álmodozásba, hogy észre se vették, hogy a velük szemközti padon valaki minden szavukat figyeli és leírja.

3. Az a fránya törölköző

- Ez tökéletes – nézett körül Emma a szállodai szobájukban, ahol a két ágy már önmagában is nagy volt, de még így is rengeteg hely maradt. A tv-ben főként francia adások mentek, de nem bánták, mert nem is tervezték, hogy nézni fogják. Emma odasétált az ablakhoz. – És még az Eiffel-torony is látszik – kiáltott boldogan a nő, majd Adam nyakába ugrott, majd gyorsan észbekapott és elhátrált. Adam látta az arcán a megjelenő pírt.

- Jó. Én most lemegyek a recepcióhoz, útbaigazítást meg egy térképet kérek és megérdeklődöm a Louvre nyitva tartását. Addig nyugodtan átöltözhetsz, vagy lezuhanyozhatsz. Nem mintha szükség lenne rá… - Adam elnevette magát. – Csak hosszú volt az út. Szóval, akkor én elindulok. A kulcs nálam van, de belülről be tudod zárni az ajtót.

Adam gyorsan elhagyta a szobát és a lifthez lépett. A fölszinten a recepciós pult mögött egy mosolygós, szőke hajú nő ült.

- Bonjour. Jó napot. Puis-je vous aider? Segíthetek valamiben? – köszönt két nyelven is.

- Jó napot. Kaphatnék esetleg egy Párizs térképet?

- Természetesen, uram. Parancsoljon.

- Köszönöm – kinyitotta a térképet és megtalálta a keresett helyet. – Ha ide szeretnék eljutni, hogyan tehetem meg a leggyorsabban? – mutatott a helyre.

- Javasolhatom a szálloda taxi szolgálatát, de ahogy látom, ez a hely csak pár háztömbre van innen. A kijáratnál balra fordul és egyenesen megy végig. Látja, itt van a szállodánk – mutatott rá az egyik H betűre a térképen.

- Köszönöm szépen. Azt szeretném még megkérdezni, hogy a Louvre holnap mikor van nyitva?

- Keddenként a Louvre nincs nyitva, de most amúgy sem lehetne bemenni – váltott suttogó hangra a recepciós. – Tegnap este ugyanis betörtek a múzeumba. Az újságok szerint nem vittek el semmit, de állítólag egy műtárgyat elzáró üveget betörtek.

- Melyik műtárgyét? – mondta Adam önkéntelenül is suttogva.

- Azt nem írták. Csak azt, hogy a biztonsági rendszert korszerűsíteni fogják, mert fogalmuk sincs, hogy hogyan jutott be az elkövető.

- Hát ez érdekes. És szerencsére nem loptak el semmit. Köszönöm még egyszer a segítséget. Viszlát.

Mialatt Adam a liftre várt elgondolkozott. „Hallottam már egy lopásról a Louvre-ban, de az nappal volt, a tömegben, ahol se kamera, se a riasztó rendszer nem volt bekapcsolva. Ha jól emlékszem, valamilyen gyémántokat loptak el. De az más volt. A tegnapi betörés éjjel történt, amikor minden biztonsági rendszer be van kapcsolva. Azt szinte lehetetlen kikerülni.” Közben megérkezett a lift. „De még ha fáradtságos munkával ki is kerülik, miért nem vittek el semmit? Ennek semmi értelme. Na, mindegy. Holnap akkor van egy szabadnapunk. Már holnap elvigyem a…”. A liftajtó kinyílt.

- Emma? – lepődött meg Adam, mert a folyosón a teljesen meztelen történelem tanárnő próbálta eltakarni magát az érkező elől. A férfi gyorsan lekapta magáról a dzsekijét és Emma felé dobta. – Tényleg egész jó idő van, na de ennyire? – próbálta visszafogni nevetését.

- Ez nem vicces. Éppen zuhanyoztam, amikor kotorászást hallottam az ajtónk felől. Egy törölközőt magamra kaptam és megnéztem, hogy ki az, de nem volt itt senki. Viszont az ajtó mögöttem meg becsukódott és becsípte a törölköző egyik sarkát. Szerencsére senki sem járt erre, rajtad kívül – közben Adam kinyitotta az ajtót és betessékelte Emmát a szobába, aki a fürdőszobába sietett és bezárta maga mögött az ajtót. Amíg a nő felöltözött Adam elmesélte, amit hallott a recepcióstól.

- Ez nagyon érdekes – szólalt meg Emma, miközben kijött a fürdőszobából. – Tessék, a dzsekid. És ugye… öööö…

- Nem, nem láttam semmit. Eltakartam a szemem. Bár a hasadon lévő sárkánytetoválást rögtön kiszúrtam – nevetett.

- Mi? Nincs is… - értetlenkedett Emma, majd leesett neki – Te…

- Csak vicceltem – védekezett Adam a felé repülő párna ellen. – És most, hogy mindenkin van ruha… - sandított Emma felé, aki egy szúrós tekintettel válaszolt. – Mit szólnál egy tradicionális francia vacsorához?

A vacsoránál azonban Adamnek kisebb nehézségei támadtak.

- Ezek közül én egyről sem tudom, hogy micsoda. Na jó, egyedül az omlette du fromage-t ismerem. Na meg a ratatoulille.

- Dexter laboratóriuma? És L'ecsó? – mosolygott Emma.

- Igen - nevetett Adam – Miket meg nem lehet tanulni mesékből.

- Avez-vous fait un choix encore? – lépett oda hozzájuk egy pincér. Adam nagy szemeket meresztett rá, mert fogalma sem volt, hogy mit kérdezett.

- Une moules marinières, s'il vous plaît. – mondta tökéletes francia akcentussal Emma, majd Adam felé fordult. – Te mit kérsz?

- Legyen ugyanaz, amit te kértél - nyögte ki tátott szájjal a férfi.

- Faire deux, s'il vous plaît. Merci.

- Madame. Monsieur – azzal a pincér otthagyta őket.

- Miért nem mondtad, hogy beszélsz franciául?

- Nem kérdezted – mosolygott Emma.

- És akkor tulajdonképpen mit is eszünk?

A vacsora végeztével a szobájuk felé indultak. Evés közben megbeszélték, hogy másnap milyen műemlékeket látogatnak majd meg, és felkészülve a fárasztó napra, eldöntötték, hogy korábban fekszenek le. Ahogy beléptek a szobaajtón még nem tűnt fel nekik semmi furcsa. Emma is és Adam is ledőltek az ágyukra és már kész voltak ott helyben elaludni. Adam azonban valami keményet érzett a háta alatt. Gyorsan felült és szemügyre vette a könyvecskét, ami az ágya közepére volt helyezve.

- Mi ez? A tiéd? – kérdezte Emmától.

- Nem. Mi van beleírva?

Adam kinyitotta a könyvet, és ebben a pillanatban az kiesett a kezéből, ő pedig mozdulatlanul meredt a semmibe.

- Mi az? Mi történt, Adam?

- Ez a könyv… ez…

- Nyögd már ki.

- Napóleon naplója.

4. A napló titka

- Ez hogyan lehetséges? Hiszen azt mondtad, hogy a recepciós szerint nem loptak el semmit a múzeumból.

- Ha egy Louvre-hoz hasonló, híres múzeum igazgatója helyében lennék, én sem is közölnék ilyen információkat a sajtóval.

- És most mit fogunk csinálni?

- Azon szerintem fölöslegesen gondolkozunk, hogy hogyan került ide a könyv. Inkább használjuk ki az ölünkbe hullott lehetőséget. Fogd meg egy kicsit! – adta át Emmának a naplót, majd a táskájában kezdett kotorászni. Egy kis üveget bányászott elő a ruhák közül. – Legalább most már nem kell azon agyalnunk, hogy hogyan vesszük rá a franciákat, hogy megvizsgálhassuk a naplót. Nyisd ki az első üres oldalon, légy szíves. Most pedig nézzük, hogy igazam volt-e – az üveg kupakját lecsavarta és a fejjel lefelé fordított könyvecske alá helyezte. Nem történt semmi. – Csak várni kell egy kicsit! – A papíron halvány írás kezdett kirajzolódni. Emma és Adam nem hittek a szemüknek. Egy perc múlva már az egész oldal tele volt firkálmányokkal.

- Franciául van. Nézzük csak – Emma elővett egy üres papírt és elkezdte lefordítani a szöveget. Egyik oldal követte a másikat, mindegyiken volt titkos írás. Mikor fél órával később elértek az utolsó lapig, Emma már teleírt négy oldalt. Gyorsan átfutotta a szöveget. – Az elején a fájdalmairól ír. Majd egy bizonyos Wellington herceget szid. Valahonnan ismerős ez a név.

- Ő volt a brit csapatok vezetője Waterloonál.

- Ja tényleg – Emma visszatért az olvasásra. – Az inasáról ír, akivel anyanyelvén tudott beszélni ennyire távol hazájától. Várj csak, a kincset említi. Idézem. „Fiamnak, Napoléon François Joseph-nek. Életemben megannyi kinccsel volt dolgom, de te vagy fiam, a legértékesebb számomra. Sajnálom, hogy nem érem meg azt a kort, amikor téged láthatlak a francia trónon. Vezesd az országot győzelemre és emeld a francia népet az ég felé. Az én kincsemnek hagyom hátra életem értékét. Az örökségedet személyesen rejtettem el a szigeten, oda, hol nyugszik a nap fénye. Mindig hord e naplót közel szívedhez, benne rejlő szeretet vezet az én szívemhez. Szeretlek fiam. Napoleone di Buonaparte.” – fejezte be az üzenet olvasását, majd egy könnycseppet törölt ki a szeméből.

- II. Napóleon sosem kapta meg apja üzenetét. Négy évesen került trónra, Napóleon Szent Ilonára való száműzése után, de mindössze két hétig volt hatalmon. Alig volt 19 éves, amikor tuberkulózisban meghalt. Mennyit remélt a nagy hadvezér utódjától. Szomorú néha, ahogy a sors alakul.

- Sajnos az – Emma újra elolvasta Napóleon, fiának írt levelét. – Az írja, hogy az „örökséged személyesen rejtettem el a szigeten”. Tehát a kincs Szent Ilonán van. Úgy tudom, hogy nem hagyhatta el a szigetet.

- Így van. Egészen haláláig ott maradt. A szigetet brit hajók vonták körül egész száműzetése alatt. Szóval biztos, hogy ott van a kincs. Most viszont el kell döntenünk, hogy mit fogunk csinálni.

- Hát megkeressük azt a kincset – mondta magabiztosan Emma.

- Az addig rendben van. De ezzel a naplóval mit fogunk kezdeni?

A válaszon nem kellett sokat gondolkodniuk, ugyanis az ajtón kopogtattak.

- Párizsi rendőrség. Kérem, nyissák ki az ajtót!

5. Csak egy út maradt

- Mi lesz, ha megtalálják nálunk a naplót? Különben a betörés idejében, mi még az országban sem voltunk – tátogta Emma Adam felé.

- Az a számukra lényegtelen. Ha nálunk van, mi vagyunk a bűnösök – válaszolt a férfi. – Ki kell jutnunk innen.

- Nyissák ki az ajtót! Tudjuk, hogy odabent vannak. Ha a naplónak bármilyen baja is lesz, maguk súlyos börtönbüntetésnek néznek elébe – hangzott kívülről, amit egyre erőteljesebb kopogtatások követtek.

- Honnan tudták? – értetlenkedett Adam, majd körülnézett. - A terasz! – hangtalanul az üvegajtó hoz lépett. Azt óvatosan kinyitotta és kilépett a hűvösbe. Körülnézett, majd visszatátogott Emmának. – Szedj össze minden fontos dolgot. Le tudunk mászni.

- Mi? – Emma majdnem felemelte a hangját. – Megőrültél?

- Inkább mennél börtönbe?

Ez megtette a hatását, Emma összeszedett pár ruhát, az irataikat és Adam laptopját, berakta egy hátizsákba és ő is a teraszra lépett.

- Kapnak egy percet, utána betörjük az ajtót – hallatszott a kiáltás az ajtón túlról, amit egy halkabb utasítás követett. – Rousseau, szerezzen nekem egy kulcsot.

- Igenis, kapitány! – hangzott a válasz egy fiatal rendőr szájából.

- Indulj! – súgta Adam Emmának. – Jövök rögtön utánad. Próbálj meg nem lenézni. Csak négy emelet.

- Most nyugtatni próbálsz? Mert nem vagy sikeres benne. Menj te előre!

- Hát jó – kimászott a párkányra és lejjebb ereszkedett. A lábával sikeresen megtalálta az alattuk lévő emeletet díszítő szobor fejét. Innen már biztonságosan le tudott ugrani az alattuk lévő teraszra. – Menni fog ez. Csak egy ugrás… - elengedte a párkányt, azonban nem jól érkezett a harmadik emeleti szoba teraszára, mire a bokájában erőteljes fájdalmat kezdett érezni. – Emma, gyere! Előbb dobd le a hátizsákot! – a nő kimászott szintén a párkányra, majd elindult lassan lefelé. Mivel alacsonyabb volt, mint Adam, így nehezebben találta meg a kiálló szobrot. – Ez az. És most ugorj! Elkaplak – és Emma elrugaszkodott és pontosan Adam kitárt karjai közé esett, mire felborultak. – A bokám. Ez nem lesz így jó. Próbáld meg a teraszajtót.

- Nyitva van – mondta Emma, majd belépett a szobába.

- Ez esetben meg kell kockáztatnunk, hogy a liften keresztül hagyjuk el a szállodát. Lépcsőzni

nem hiszem, hogy tudnék. Siessünk.

Emma segítségével elbotorkáltak a liftig. Találkoztak egy feltehetően francia párral, akik tudomást sem vettek róluk, inkább egymással voltak elfoglalva. Mikor megérkeztek az emelet egyetlen liftjéhez, azonnal a hívó gombot kezdték el nyomogatni. Idegölő másodpercek következtek. Mindketten a villogó gombra fókuszáltak. Ahogy a liftajtó megmozdult, már léptek is volna befelé, azonban észrevették, hogy valaki már volt bent.

- Fölfelé mennek? – kérdezte a rendőrtiszt, aki egy kulcscsomót tartott a kezében.

- Nem. Lefelé – mondta Emma franciául. A tiszten látszott, hogy az sokat rohant, csurgott homlokáról a veríték. Miközben az ajtó újra becsukódott Emma mosolyogva integetett a fáradt rendőrnek.

- Nincs sok időnk – Adam nyomkodni kezdte a lifthívót. Hallották, hogy felettük megszólal a lift érkezését jelző csengő, majd egy perccel utána megérkezett az üres lift, gyorsan beszálltak és megnyomták a földszintet jelző gombot. Míg lefelé haladtak, mindketten próbálták ruháikat megigazítani, felvették a hátizsákban lévő cipőiket. A szálloda halljában Adam megpróbált enyhíteni sántikálásán, de még így is segítségre szorult. Ahogy a kijárat felé sietek a recepciós rájuk mosolygott, mire ügyet sem vetettek, csak kiléptek a forgóajtón. Boldogan érezték a hűvös szelet, a szabadság érzését, az arcukon. Tőlük balra két rendőrautó állt, így az ellenkező irány felé vették útjukat. Két háztömbnyi sétálás után leintettek egy taxit és beültek.

- Vonattal eljuthatunk Marseille-be. Onnan már repülővel mehetünk tovább. A legközelebbi vasútállomás a Gare de Lyon – emlékezett Adam a Párizst ábrázoló térképre.

- Station Gare de Lyon, s'il vous plaît.

- Oui, Madame.

Pár perccel később már az állomáson voltak. Emma megvette a jegyeket, míg Adam egy padon próbálta a bokáját pihentetni, közben pedig elolvasta az információs pultról származó ismertetőt. A Gare de lyon állomást 1900-as világkiállításra építtették. Nevét Lyon városáról kapta, ahol a legtöbb, Dél-Franciaországba induló vonat megáll. A Párizs és Marseille között vonuló 862 kilométer hosszú vasútvonal legészakibb, és egyben első állomása. Építészetileg klasszikus példája a korabeli művészetnek. Az állomás egyik sarkában egy, a Big Ben-hez megtévesztésig hasonlító óratorony található. Adam észre sem vette, amikor megérkeztek. „Annyi szép dolgot meg lehetne nézni, de helyette menekülnünk kell.” gondolta sajnálkozva.

- Tíz perc múlva indul a vonatunk – jött vissza Emma a jegyekkel. - Három óra múlva Marseille-ben leszünk. Gyere, segítek! – Adam bokája egyre rosszabb állapotban volt, így csak nagyon lassan jutottak el az állomás délkeleti oldaláról induló vonatszerelvényhez. Egy ajtóhoz közeli fülkét foglaltak el, ahol végre kipihenhették magukat. A vonat pontosan indult el. A rendőrségnek nyomát sem látták.

- Ideadnád a laptopom? – kérdezte Adam. – Megnézem, hogy juthatnánk el Szent Ilona szigetére – pár percnyi keresgélés után ismét megszólalt. - A leggyorsabban Fokvárosból hajózhatunk a szigetre, de még így is öt nap lenne az út, két napunk lesz megtalálni a kincset, onnan Ascension-szigetre három nap, majd repülővel már hazamehetünk. Holnapra pont van egy indulás, RMS St. Helena a hajó neve. Jó lesz szerinted?

- Nagyon is. Csak jussunk ki Franciaországból. Minél gyorsabban.

- Rendben. A Marseille Provence repülőtérről indul egy gép Fokvárosba. Lefoglalom a jegyeket. Az út körülbelül tíz óra lesz, így holnap tizenegy óra körül érkezünk majd meg. A hajó délben indul. Tehát lesz még egy óránk felhívni Ford igazgatót, hogy valószínűleg nem érünk vissza a jövő hét hétfői becsöngetés. Szerintem örülni fog – nevetett Adam.

Szinte percre pontosan három órával és öt megállóval később a vonat begördült a Gare de Marseille-Saint-Charles állomásra. A késői időpont ellenére még sok ember várakozott a tágas csarnokban. Adam az információs pult felé botorkált és egy papírdarabbal a kezében tért vissza Emmához.

- Ha már nem nézhetünk körül, legalább hagy olvassak egy kicsit róla – mondta látva Emma meglepett ábrázatát.

A gépük egy óra múlva indult és a repülőtér elég messze volt, úgyhogy sietve kiléptek a főbejáraton és a hosszú lépcsők felé indultak.

- Menj csak előre és fogj egy taxit, én megpróbálok zuhanás nélkül lejutni a lépcsőkön.

Emma kettesével vette a fokokat, míg Adam a korlátba kapaszkodva lassan lejutott a parkolóba. Meglátta az integető társát egy régies taxi ajtajában, odasántikált, és már repesztettek is. Adam kinyitotta az ismertetőt és olvasni kezdte. Az U alaprajzú Marseille-i állomást 1848-ban építették a Saint-Charles temető helyére, egy kisebb dombra, ahonnan monumentális lépcsősorok vezetnek a város centrumába. „Igen, ezekkel már találkoztunk.” simogatta meg fájó bokáját Adam. A lépcsőket afrikai és közel-keleti ihletésű szobrok vonják körbe. „De kár, hogy azokat nem tudtam megnézni.”

Az állomás és a Marseille Provence repülőtér közötti 27 kilométeres távolságot fél óra alatt tették meg. Beléptek a hatalmas előcsarnokba, ahol, a vasútállomással ellentétben, alig volt ember.

- Még van nálam épp elég euró a jegyekre. Tessék – nyújtotta át a bankjegyeket Emmának.

- Rögtön jövök.

Közben Adam körülnézett a teremben. Egy takarító épp a közeli étterem padlóját mosta fel. Csak azért tűnt fel Adamnek, mert nagy bajusza és baseball sapkája miatt szinte az egész arca el volt takarva. Az étteremben két-három ember fogyasztotta késő esti vacsoráját. Az ablakon kinézve látta, ahogy egy gép abban a percben száll le a kifutóra. Merengéséből Emma ébresztette fel.

- Minden rendben. Menjünk, mert lassan indul a gépünk. Jó lenne nem lekésni, ha már eddig szerencsések voltunk.

Felmentek az első emeletre, ahol a biztonsági ellenőrzés várt rájuk. Adam a naplót farzsebébe süllyesztette. Emma ment először. A hátizsákot a futószalagra helyezte és átlépett a fémdetektoron. Adamnek már nem ment ilyen simán. Ahogy áthaladt a detektoron egy biztonsági őr ált elé.

- Levez les bras, s'il vous plaît. – mondta Adamnek.

- Bocsánat, de nem beszélek franciául.

- Emeld fel a kezeidet. – fordította Emma.

- Ó, természetesen. – majd a két kezét a válláig emelte, mire az őr egy kézi detektorral ellenőrizni kezdte. Már épp továbbengedte volna Adamet, amikor észrevette, hogy van valami a férfi

farzsebében.

- Ce qui est dans votre poche?

- Mi van a zsebedben? – fordított ismét Emma idegesen.

- Csak a naplóm. – vette elő a könyvecskét – Journal.

- Très bien, merci. Vous pouvez aller. – állt odébb az őr.

- Merci. – mondta boldogan Adam.

Megkeresték a repülőhöz vezető kaput és akadálytalanul bejutottak a gép belsejébe. Elfoglalták a helyüket és végre kifújták magukat.

- A szívem a torkomban dobogott, amikor a naplóról kérdezett – törölte le a verejtéket a homlokáról Adam. – De most már biztonságban vagyunk. A gép mindjárt indul – végszóra a motorok beindultak. A stewardess elmondta és elmutogatta a veszély esetén végrehajtandó instrukciókat és röviddel ezután a gép mozgásba lendült. Emma kipillantott a repülő ablakán és látta, ahogy távolodik a francia föld, ahol immár körözött személyként vannak számon tartva.

- Van egy olyan sejtésem, hogy nem tudja a rendőrség, hogy kik vagyunk – mondta Adam.

- De hát akkor, hogy találhattak meg?

- Azt nem tudom. Az viszont engem jobban izgat, hogy kitől kaptuk a naplót. Lehetséges, hogy a két dolog összefügg? Mi van, ha csak ránk akarták terelni a gyanút, ránk kenni a rablást. De miért? Nem értem.

- Most már nem érdekes. Kijutottunk az országból. Végre pihenhetünk egy kicsit.

- Aludj csak nyugodtan, én nem vagyok annyira fáradt.

Emma elővett a hátizsákjából egy pulóvert, amit a feje alá helyezett. Pár perc alatt elaludt. Adamet azonban nem hagyták nyugton a megválaszolatlan kérdések. Egyre biztosabb volt abban, hogy a rablásért és a rendőrség értesítéséért egy személy felelős. „ De ki? És miért?”

6. Hánykolódva

- Azt mondja, hogy ezt az idiótát még egy hétig el kell viselnem? – hallatszott a telefonvonal másik oldaláról az ordibáló Isaac Ford. – Nem tudom, hol tanulta ez a Simon a tanítást, de ha nem egy cirkuszban, akkor én megeszem a kalapom. A diákok katasztrófa sújtotta területté változtatják az osztálytermeket. Zeng az egész iskola a hangzavartól. És még csak egy nap telt el. Erre közli velem, hogy ezt még egy hétig ki kell bírnom? Maga megőrült?

- Tényleg? Köszönjük, jól fogjuk érezni magunkat – kacsintott Adam Emma felé. – További jó pihenést! – rakta le a telefont Adam nevetve.

- Ilyen jól viselte?

- Persze, még örült is, hogy annyit pihenünk – nevettek mind a ketten. – Szerintem szálljunk be. Hamarosan indul a hajó.

- Üdvözlök mindenkit az RMS St. Helenán, én George Turner vagyok, a kapitányuk. Egy kis visszatekintéssel kezdeném utunkat. Az 1963-ban épült, 3150 tonna súlyú RMS St. Helena, eredeti nevén Northland Prince, egy szállító hajó volt, ami Fokváros és Szent Ilona szigete között hajózott, utánpótlást és leveleket szállítva annak lakóinak. Az 1982-es Falkand-szigeteki háborúban is részt vett a brit lobogó alatt, mint aknaszedő hajó. A ’80-as évek végére azonban nyilvánvalóvá vált, hogy egy nagyobb ladikra van szükség a sziget szükségleteinek kielégítésére, így 1989-től már egy teljesen átalakított St. Helena szelte a hullámokat.

Az utunk először Szent Ilona szigetére visz minket, ahol két éjszakát fogunk eltölteni, majd haladunk tovább Ascension-sziget felé, utána a kanári-szigeteki Tenerife-ben, végül a gyönyörű, wales-i Cardiffban fogunk kikötni. Rajtam kívül 55 tiszt tartózkodik a fedélzeten, plusz a személyzet, úgyhogy ha valami kérdésük támadna, nyugodtan tegyék fel. Jó utat és kellemes pihenést – fejezte be a kapitány. Pár perccel később megszólalt a hajókürt, majd elindult a hajó hosszú útjára.

Emmán és Adamen kívül még tizenegy utas szállt meg a hatalmas tengerjárón. A kabinjaik a híd alatti szinten voltak. Nem olyan nagyok, mint a párizsi szobájuk, de kényelmesen elfértek benne. Adam egyből a saját kabinja felé indult, hogy végre pihentesse a bokáját.

- Elolvashatnám a napló lefordított szövegét?

- Persze, itt is van – nyújtotta át a papírköteget Emma. – Nézd el a ronda írást. Siettem.

- Semmi baj. El tudom olvasni. Figyelj. Ha esetleg elaludnék, amire elég sok esély van, felkeltenél a vacsora előtt?

- Hogyne. Szerintem én is ledőlök egy picit. A repülőn való alvástól még mindig fáj a nyakam.

Beléptek az egymás mellett lévő kabinjaikba. Adam ledobta magát az ágyára és a papírlapokra írt szöveget kezdte olvasni. „Rettenetes fájdalmat érzek a gyomromban. Ma reggel fel sem bírtam kelni.”

- Oké, ez annyira nem érdekel – szólt Adam – bár így most már biztos, hogy miben halt meg. Szegény. Biztos szörnyű lehetett – Adam észbekapott. – Én meg magamban beszélek. – olvasott tovább. Újra Napóleon leveléhez érkezett. Többször is átolvasta. „Vajon mit jelenthet az, hogy ott van a kincs, „hol nyugszik a nap fénye”? Talán utalhat a sziget nyugati sarkára. Vagy lehet egy metafora is, viszont ez esetben nem értem. „Benne rejlő szeretet vezet az én szívemhez”. Benne rejlő. Hmmm… Meg kell vizsgálnom azt a naplót, lehet, hogy még több titkot rejt, mint azt gondoltuk. De most pihennem kell. Végre alvás.” Egy perc múlva már az álmok mezején járt.

Adam gyenge kopogásra ébredt. Gyorsan feltápászkodott és kinézett a kabinajtón. Emmát látta, aki éppen áthajolt a korláton.

- Rosszul vagy?

- Ez a mozgás. Kikészít – nyögte a nő. – Eddig még sosem voltam hajóúton. Nem tudtam, hogy tengeribeteg vagyok.

- Megyek, megnézem, hogy a kapitánynak van-e valami gyógyszere. Egy perc és jövök – felsietett a hídra, már amennyire tudott, ahol rögtön megtalálta George kapitányt.

- Jó estét, uram.

- Jó estét – köszönt udvariasan az ősz hajú, kissé pocakos kapitány. – Gyönyörű időnk van. A

hajó 14 és fél csomós sebességgel szeli a hullámokat, maximális sebesség. Nem sokszor érjük el, de most csendes az óceán vize.

- Ez nagyon érdekes és szeretném is majd megvitatni, de a társam tengeribeteg. Nem tud esetleg valamilyen gyógyszert adni?

- Jobbat tudok. Itasson meg vele egy bögre gyömbér teát. Tízből tíz alkalommal beválik. Az ebédlő büféjében van egy automata.

- Köszönöm a tanácsot.

- Nagyon szívesen. Ne felejtse el, hamarosan tálalva lesz a vacsora.

Adam lebicegett az ebédlőbe és egyből megtalálta az automatát. „Eurót is elfogad. Szerencsém van.” Megvárta, míg megtöltődik a pohár, majd a kabinja felé indult vissza. A bokájában már nem érzett akkora fájdalmat, már rá is tudott nehézkedni. A hajó imbolygása miatt nagyon kellett ügyelnie, hogy a pohár tartalma ne landoljon a fedélzeten, így csak lassan ért. Emmát pontosan ugyanott találta, ahol hagyta, még mindig a korláton áthajolva.

- Idd ezt meg, pillanatokon belül jobban leszel – nyújtotta át a poharat Emmának.

- Köszönöm – belekóstolt. – Mi ez? Finom.

- Gyömbértea.

- De furcsa. Már most jobban vagyok – kiitta a maradékot is, pont mire megszólalt a vacsorát jelző gong.

- Éhen halok. Jössz?

- Igen, de nem hiszem, hogy tudok majd enni.

Az ebédlő felé indultak. A nagy teremben nyolc asztal volt elhelyezve, plusz még a fő asztal, ahol a kapitány már helyet is foglalt. Emma és Adam az egyik szélsőhöz telepedtek le. Szép lassan mindegyik utas megérkezett és elfoglalta a helyét. Az első fogás egy egyszerű húsleves volt. Ebből még Emma is bátran evett, igaz, hogy csak a levét. Főfogásként marhasültet tálaltak mártásban, sütőben sült krumplival, zöldborsóval és Yorkshire puddinggal. Adam örült, hogy a francia után a brit konyhába is belekóstolhat. Végül, desszertként pedig egy-egy szelet túrótortát kaptak.

A bőséges vacsora után Adam ismét álmos lett. Emma ivott még egy gyömbérteát, majd mindketten aludni indultak. A kabinjuk előtt jutott Adam eszébe, hogy még a délutáni elalvás előtt meg akar osztani valamit Emmával.

- Kíváncsi vagyok a véleményedre. Addig kihoznád a naplót? – Adam kinyitotta az ajtaját és belépett a kis helyiségbe.

- Adam, mi tart ilyen sokáig? – kérdezte Emma, mikor Adam már percek óta a kabinjában volt. – Álmos vagyok – a férfi kilépett az ajtón, sápadt arccal, majd megszólalt.

- Eltűntek a lefordított szöveget tartalmazó lapok. Átnéztem az egész szobám, sehol sincsenek. Amikor elaludtam még emlékszem, hogy megvoltak, mert azokat olvastam. Később, mikor felébredtem, akkor ugyanott voltak, ahova leraktam őket.

- Arra gondolsz, amire én?

- Valaki ellopta.

7. Az Édenkertben

A következő négy napban minden egyes utast megismertek és egyben meg is figyeltek. Egyiküket sem tartották gyanúsnak. A személyzet és a tisztek kiismerése már nehezebb feladat volt, mert velük, az utasoktól elszeparált szállásaik miatt, nem tudtak kapcsolatba lépni. A gépházba tilos volt lemenniük, az alsóbb szintekre meg még csak gondolniuk se szabadott. Ez a kapitány személyes parancsa volt

- Nem hiányzik nekünk egy véletlen baleset - mondta.

Így Emma és Adam beletörődtek, hogy a tolvajt nem kerítik elő. Azonban a fennmaradó szabadidejében, Adam, akinek a bokája már jobb volt, mint újkorában, végre jobban szemügyre vehette a naplót. Most viszont nem az írással foglalkozott, hanem magával a könyvecskével. A megsárgult lapokat vastag bőrborító fogta közre, a gerincnél lett volna hely elrejteni valamit, de sajnos nem volt ott semmi. Adam már épp feladta volna, amikor a hátsó bőrborító szegélyének sarkában észrevett egy kiálló cérnát. Ez még nem is lett volna olyan meglepő, de aztán látta, hogy a cérna, beleolvadva a borítóba azonos színe miatt, az egész szegélyen végigmegy. Már rohant is Emmához, hogy elmondja neki felfedezését. Társát az ebédlőben találta meg. Már a második nap óta Emmának semmi problémája nem volt a hajó himbálózásával, így az étkezéssel sem.

- Emma. Nézd csak mit vettem észre – megmutatta neki a vékony cérnát.

- Egy fonál – mosolygott Emma Adamre, majd rámutatott a blúza ujjára. – Nézd csak, itt is van egy.

- Hát nem érted? Ez a madzag fogja össze az utolsó lapot a bőrrel. Mivel a borító elég vastag, akár el is fér benne egy apró tárgy. De mindjárt kiderítem – az asztalról elvett egy éles kést.

- Ugye nem akarod felvágni? – emelte fel a hangját Emma. – Ez egy történelmi ereklye. Nem szabdalhatod csak úgy fel.

- Pedig muszáj lesz, és hidd el, én sajnálom a legjobban. De fogalmunk sincs, hogy hol van a szigeten a kincs. Meg kell mindent próbálnom.

- Nekem akkor sem tetszik ez.

Adam óvatosan elkezdte vágni a szegélyre varrt cérnát. Nagyon ügyelt rá, hogy a bőrt ne sértse meg a késsel. Amikor az utolsó varratot is átvágta a szíve már hevesen dobogott, és ahogy felhajtotta a borítót, még lélegezni is elfelejtett.

- Egy gyűrű? – lepődött meg Emma, a papíron fekvő, kis aranykarika láttán. – Ezzel se jutunk sajnos előrébb.

- Hát nem – mondta Adam. – De csak találunk majd valami nyomot a szigeten.

- Remélem.

Másnap reggel Adam sirályok hangjára ébredt, mire rögtön felpattant a szeme. Magára kapta a ruháját és a naplót felkapva, a gyűrűt a nyakába akasztva kilépett a kabinból és a hajó elejéhez sietett, ahol az utasok többsége már kint nézelődött. Az elmúlt öt nap alatt látott végtelen óceán helyett most egy hatalmas sziget terítette be a látóhatár nagy részét. Két meredek domb magasodott

a parton, köztük a völgyben egy kikötőváros, Jamestown, Szent Ilona fővárosa, feküdt. A korai idő ellenére már jó pár vitorlás hajó kint volt a nyílt vízen, a parton a helyiek intézték mindennapi ügyeiket és élvezték a remeknek ígérkező nap nyújtotta örömöket. Míg Adam csodálta a fantasztikus látványt, Emma is megérkezett.

- Ez gyönyörű – ámult el.

- Jó reggelt mindenkinek – jelent meg George kapitány. – Láthatják, hogy megérkeztünk első megállónkhoz. Igazából már tegnap este ideértünk, de tudom, hogy milyen szép látvány, a felkelő nap fényével megvilágított sziget. Ha megengedik, egy kicsit mesélnék a helyről. Szent Ilonáról, más néven Szent Helénáról, kapta a sziget a nevét, aki Nagy Konstantin római császár édesanyja volt. Legendák szerint ő találta meg a keresztet, melyen Jézus Krisztust megfeszítették, és emiatt lett Szent Ilona a régészek védőszentje.

Előttünk Jamestown városkáját láthatjuk, amit 1659-ben alapítottak a brit kolonisták, akik abban az időben kezükben tartották a sziget irányítását. Az egyik leghíresebb látnivalója Jákob létrája, ami egy 699 lépcsőfokból álló út a várostól jobbra látható domb, a Ladder Hill, tetejére vezet. Érdekesség, hogy a lépcsősort éjszakára kivilágítják, sőt még évente versenyeket is rendeznek. Eredetileg a dombra való szállítást akarták könnyebbé tenni, de hamar a sziget egyik látványosságává vált. Ha jó a szemük még innen is láthatják a lépcsőket. Arra. – mutatott a domb felé. – Ahogy kikötünk első utunk oda fog vezetni, a bátrabbak meg is próbálhatják a lépcsősor megmászását.

Utána egy kisebb városnézés következik, egy másik nevezetes látványossághoz fogunk ellátogatni, ami talán még híresebb is, mint Jákob létrája. Ez pedig nem más, mint a Longwood ház, ami otthont adott I. Napóleon francia hadvezérnek 1815-től 1821-ig tartó száműzetése alatt. – Emma és Adam összenéztek – Egyes források szerint Napóleont 1818-ban a Rosemary Hall nevű házba vitték, de ez csak pletyka. A Longwoodban sokkal jobban tudták őrizni, mert Rosemary Hallal ellentétben az nem az erdő kellős közepén volt, hanem nyílt, füves, jól megfigyelhető terepen. A nagy hadvezér szobáját azóta múzeummá alakították, a tárgyak, amiket Napóleon használt még mindig megtalálhatók. A Jamestowntól hat kilométerre fekvő házhoz busszal fogunk eljutni, de aki szeretne, az gyalog is megteheti a hosszú utat. Estére visszatérünk Jamestownba, ahol a szállásunk lesz. Addig mindenki felfedezheti Longwood környékét. Holnap bemegyünk a Szent Ilona Múzeumba, majd meglátogatjuk Napóleon sírját és végül elugrunk a közeli erődítményvárosba, High Knoll Fortba. Következő nap reggelén indulunk tovább az Ascension-sziget felé. Ha kérdésük lenne, forduljanak bátran hozzám. Köszönöm a figyelmet, élvezzék tovább a látványt.

Az egyik utas, Thomas, kihasználta a felajánlott segítségnyújtást és a kapitányhoz sietett. Az érdekelte, hogy egy ilyen fontos, nagy múlttal rendelkező szigeten miért nincs repülőtér és miért ilyen körülményes eljutni ide.

- 2005-ben a brit kormány kezdeményezésére egy repülőteret kezdtek építeni, amit elvileg 2010-re fejeztek volna be, de ismeretlen okokból kifolyólag leállították az építkezést. Talán egyszer, majd a jövőben folytatni fogják, de addig is a jó öreg RMS St. Helena lesz az egyetlen be- és kijárata a szigetnek – a kíváncsi Thomas megköszönte a választ, majd feleségével, Janice-szel folytatta a nézelődést és élvezte tovább a napsütést.

Ahogy egyre közeledtek a szigethez, felismerhetővé váltak a városka ismertető jegyei. A kikötő a part teljes terjedelmében húzódik, ahonnan számtalan kisebb ladik vagy vitorlás köt ki és tér vissza halászútjáról minden egyes nap. A Ladder Hill tövében lehetett látni a Szent Ilona múzeumot, ami a longwoodi ház mellett a másik múzeum a szigeten. A kikötőhöz közeli házakat gyönyörű szép zöld lombok takarták el, ami egy kis színt csempészett a már így is elképesztő

látképbe.

Tíz perccel később már a kikötő betonját érezték a talpuk alatt. Egy rövid gyaloglás után megérkeztek a híres lépcsősorhoz.

- Megmásszuk? – nézett Adam reménykedve Emmára.

- Még szép – mondta nevetve a nő.

- Aki úgy dönt, hogy nem próbálja ki Jákob létráját, - szólt George kapitány - annak ajánlanék egy közeli éttermet. Biztosíthatom önöket, ilyen jó halat még soha nem kóstoltak – a lépcsőzők felé fordult. - Itt van a sarkon, miután kilépcsőzték magukat, csatlakozzanak hozzánk.

Emmán és Adamen kívül még hárman indultak neki a meredek útnak. Azonban a kezdeti lelkesedés hamar lelohadt, a domb harmadánál az egyikük úgy döntött, hogy inkább a visszaútra használja fel megmaradt energiáit. Az út felénél Emma már kezdett fáradni, és Adam is érezte már a vádlijában a fájdalmat, de nem adták fel. El sem tudták képzelni, hogy milyen kilátás nyílhat a dombtetőről, így ez erőt adott nekik. A két másik utas lemaradva tőlük még lassabban haladt. Adam meglátva az legfelső lépcsőfokot, utolsó erejét is összeszedve sprintelni kezdett felfelé.

- … hatszázkilencvenhét, hatszázkilencvennyolc és kilenc. Tényleg annyi!

- Komolyan megszámoltad? – ért fel a domb tetejére Emma lihegve.

- Ha már a Louvre üvegpiramisának lapjait nem tudtam megszámolni, akkor már ezt – nevetett Adam. – Érdekesség, hogy egyesek szerint a piramis 666 üveglapból áll, de a múzeum szerint 673-ból, konkrét számot, azonban senki nem tud mondani. A tervezője szerint…

- Jól van. Értettem. Pont annyi lépcső van. Hurrá – feküdt le a fűbe Emma fáradtan.

- Még ne pihenj le. Nézz csak körül. Gyönyörű. Arra – mutatott nyugat felé – a végtelen óceán, míg a másik irányba a sziget hegyei. Még látszik innen a Longwood ház is. Legalábbis azt hiszem, hogy az. Emma? – a nő viszont már aludt. Ekkor érkezett meg a másik két utas is, szintén hulla fáradtan. Az egyikük egy sportos, meglehetősen csinos nő volt, Adam úgy emlékezett, hogy Claire-nek hívták, és az olasz barátjával, Lorenzóval, jött a hajóútra. A másik utas egy idősebb, már őszülő, szemüveges férfi volt, Michael. Adamet meglepte, hogy Michael, a kora ellenére, megpróbálkozott a lépcsőzéssel és sikerrel is járt.

Adam a telefonjával készített pár képet a tájról, majd Emmához sétált.

- Emma – próbálta felébreszteni társát, aki egy kis noszogatás után kinyitotta a szemét. – Hasadra süt a nap.

- Jaj – tápászkodott fel Emma. – Elaludtam? Még sosem történt velem ilyen.

- Hagytalak volna még pihenni, csak már elég éhes vagyok – mosolygott Adam. – És megkóstolnám azt a híres halat. Lefelé már sétagalopp lesz.

- Remélem, már így is egy kiadós izomláznak nézek elébe. Holnap meg sem bírok majd mozdulni – majd elindultak lefelé, mind a hatszázkilencvenkilenc lépcsőn.

8. Hol nyugszik a nap fénye

- Ez tényleg fenséges – fejezte be ebédjét Adam. – Valóban ez a legjobb hal, amit valaha ettem.

- Én nem rajongok a halételekért, de ez nagyon ízlett – dicsérte Emma is az ételt.

- Örülök, hogy mindenkinek elnyerte tetszését – mondta, majd köszönte meg a kedves szavakat a szakács, Ian Taylor, George kapitány régi barátja. – Ha bármikor erre tévednek a jövőben, itt örömmel látom önöket – köszönt el Ian.

A csapat a busz felé indult el. A hat kilométeres utat senki nem próbálta gyalog megtenni, bár Adam megpróbálta volna, de Emma még mindig elég fáradt volt és egyedül nem akart gyalogolni. Jameswood városát egy betonúton hagyták el, ami a környező dombok között vezette őket. Pár perces út után megérkeztek a sziget legmagasabb dombjának tetején fekvő, fából épült házhoz.

- Rendben, itt lennénk. A múzeum nyitva van, aki szeretne, az bemehet, de a birtokon is körül lehet nézni. Nézzük csak, most van három óra, – nézett rá az órájára George kapitány – mondjuk naplementekor itt találkozunk. Addig bőven lesz idő körülnézni. Jó szórakozást.

Emma és Adam erre a pillanatra vártak, felkapták a hátizsákjukat és a Longwood ház felé indultak el. Adam kifizette a belépőt, majd elindultak a nagy múlttal rendelkező ház folyosóján. Egyből Napóleon dolgozószobája felé vették az irányt.

- Ha van itt valami nyom a kincset illetően, az a szobájában lesz. – jelentette ki Adam.

Ahogy beléptek, rögtön megérezték a levegőben szálló történelmet. Mintha, a majdnem 200 évvel ezelőtti, szobában lettek volna. A bútorok és dísztárgyak a kor ízlését tükrözték, sok helyen színes díszek, kézzel megmunkált székek és asztalok voltak, a falon egy Napóleonról készült festmény volt felakasztva. A szoba nyugati oldalán egy hatalmas, kétszárnyú ablak volt, míg a mellette lévő falra egy több négyzetméteres világtérkép volt festve. Az ablakkal szemben volt egy íróasztal, Emma ehhez lépett, míg Adam a térképet tanulmányozta. Néhány helyen írások voltak a falon. A leginkább megfirkált terület Európa északnyugati részén volt, Adam tippje szerint a belgiumi Waterloonál. A város helyén egy nagy X állt. A térkép más részein is volt pár hasonló jelölés, úgymint Borogyino, a napóleoni háborúk legvéresebb csatájának helyszíne, amit végül Napóleon megnyert, az orosz csapatok visszavonulása miatt, Lipcse, a népek csatájának városa vagy Elba szigete, ahol tíz hónapig volt száműzetésben. Adam elővett egy lapot és egy vázlatos térképet rajzolt rá, majd bejelölte az X-szel jelzett városokat. Megpróbálta összekötni a pontokat, hátha egy képet kap a vonalakból, de egy idő után feladta. „Csak Napóleon számára fontos helyszínek. Nincs jelentőségük a kinccsel kapcsolatban.”

Emma sem járt több sikerrel. Az íróasztalon csak egy pár könyv, tintásüveg, néhány papírdarab volt. A fiókokban is volt egy-két papír, bár Emma nem szívesen nyúlt hozzá a tárgyakhoz, mivel mégis csak egy múzeumban vannak, de most kénytelen volt ezt cselekedni. A papírokon francia írás volt, de a fordítás után semmilyen nyomot nem sikerült kivenni belőle. Emma még körülnézett, de Napóleon korabeli festményén kívül nem talált érdekes dolgot. De tovább keresgélt, néha-néha felbukkant egy másik utas, akkor úgy tettek, mintha már nem órák óta lennének a szobában.

- Semmi – mondták egyszerre, mikor már minden zugot átnéztek a szobában.

- Pedig tényleg azt hittem, hogy itt találni fogunk valamit – mondta szomorúan, majd kinézett a nagy ablakon. A hátsó kert pázsitja világoszöldben pompázott, amit virágok sora díszített. A

távolban látszódott az óceán. Adam egy érdekes alakú kőtömböt vett észre, aminek a közepén egy lyuk volt. „Hát az meg mit akar ábrázolni?” gondolta.

- Most mit fogunk csinálni? – ránézett az órájára. – Hűha, mindjárt gyülekező van. Ahogy látom már majdnem lenyugodott a nap. Nem jössz?

- Várj csak egy kicsit. Egy perc és… - a nap utolsó fénysugara a kőtömbön lévő lyukon pont akkor sütött át. Adam gyorsan megpördült. Igaza lett. A térképen egy fénykör jelent meg, ami a Földközi-tengerre mutatott. Emma is észrevette, hogy Adam mit néz és mindketten a térképhez siettek.

- Ez nem lehet. Tévedtem – és már mind a ketten futottak ki a házból. A busz felé indultak, ahol megtalálták George kapitányt. – Kapitány! - hadarta Adam - Az a szobor a hátsó udvar végében, az micsoda? Ki készítette?

- Azt a „műalkotást”? – mutatott macskakörmöt kezeivel a kapitány – Azt maga Napóleon készítette. Mint az ismeretes, a hadvezér nem volt igazán otthon a művészetekben. Száműzetése alatt gondolom unatkozott és az lett az eredménye… Örülök, hogy segíthettem – kiáltott a rohanó Emma és Adam után.

Megkerülték a Longwood házat és a pázsiton átfutva a kőtömbhöz érkeztek. A talpánál egy gravírozott tábla állt, francia szöveggel. Emma felolvasta.

- „Fiamnak, Napoléon François Joseph-nek. Vezessen utadon, hova csak a nagyok mehetnek. Napoléon Bonaparte”.

Adam átment a szobor másik oldalára és belenézett a lyukba. „Hogy tévedhettem ekkorát?”

- Most már biztos – mondta. – „Az örökségedet személyesen rejtettem el a szigeten, oda, hol nyugszik a nap fénye.” Pontosan olyan helyre rakta ezt a szobrot, ahonnan a nap utolsó sugara, átsütve ezen a kis résen, egy helyet jelöl meg a falra festett térképen. Pontosan azt a szigetet, ahol elrejtette a kincset. Tévedtem, amikor azt hittem, hogy ez a sziget a Szent Ilona. De most már biztos. A kincs Elbán van.

- Köszönöm szépen Mr. Derrick és Ms. Smith – hallottak maguk mögül egy lágy női hangot, mire gyorsan megfordultak. Egyik utastársuk, Claire állt előttük barátjával, Lorenzóval. Emma és Adam azonban nem a pár megjelenésén lepődtek meg, hanem azon, hogy a kezükben egy-egy 9 milliméteres pisztoly volt, melyeknek a csöve rájuk szegeződött.

9. Kellemetlen társaság

- Mit jelentsen ez? Kik maguk? – kérdezte a két fegyverest Adam, miközben lassan Emma elé araszolt.

- Üzletemberek vagyunk, és van maguk számára egy remek üzleti ajánlatunk. Elvezetnek minket Napóleon kincséhez, mi pedig talán nem eresztünk golyót, abba az okos fejükbe. Na, hogy hangzik?

- Miért csinálják ezt?

- Miért csinál bárki bármit is ebben a világban? Pénzért. Méghozzá rengeteg pénzért, amihez hozzá fogunk jutni a maguk segítségével. Elvégre, eddig is nagy segítségünkre voltak.

- Miről beszél?

- A múlt heti történelem órája óta a nyomukba vagyunk. A főnököm szereti az alapos munkát, így napi huszonnégy órás megfigyelés alatt voltak, mindketten. Miután Párizsban elhelyeztem egy helyzetjelzőt és egy hangfelvevő és továbbító mikrofont a laptopjába, már könnyebb dolgunk volt.

- Maga volt a szobánkban és hagyta ott a naplót? Tehát maguk a tolvajok?

- Úgy van. Megmondom őszintén, igazán egyszerű volt, főleg, hogy a főnököm minden információval ellátott a múzeum biztonsági rendszerét illetően. Viszont én nem vagyok otthon a történelemben és a rejtvényekben, így átadtam a lehetőséget maguknak, hogy megfejtsék a titkot. Nagyon megleptek, és nem csak azzal, hogy elég gyorsan megoldották a rejtvényt, de még el is menekültek az általam magukra küldött rendőrség elől. Akkor úgy gondoltam, hogy többé nincs magukra szükségem. Tévedtem. Most pedig elég a kérdezz-felelekből - vette elő walkie-talkie-ját és beleszólt. – Jöhetsz.

Egy perccel később a dombok közül egy helikopter jelent meg az égen. A rotor hangja fülsiketítővé vált, ahogy közeledett feléjük, majd leszállt a Longwood ház hátsó kertjének pázsitján.

- Beszállás!

- Miért szállnánk be? – bátorodott fel Adam. „Húznom kell az időt. George kapitány biztos észrevette a helikoptert. Csak nem lengetik a fegyvereiket más emberek előtt.”

- Talán mert nálam van a pisztoly és ez csak jelent valamit. És most már biztosra megyek. Szépen megtaláljuk a kincset, aztán elbúcsúzunk. Szálljanak be!

- Vigyenek csak engem. Emma nem tehet semmiről. Hagyják elmenni.

- Azt sajnos nem tehetem meg.

- De… - kezdte volna, de Claire Emma arca elé tartotta a pisztolyt.

- Befelé. Most.

Emma és Adam kénytelen voltak beszállni a helikopterbe, aminek motorja abban a pillanatban elindult. Amikor gép csúszótalpa elvált a pázsitról, a többi utas, George kapitány vezetésével megérkezett a hátsó kertbe. Szájtátva követték végig a helikopter útját, ahogy az eltűnt a sziget dombjai között.

- Hová megyünk? – kérdezte Adam, mikor észrevette, hogy nem Afrika felé haladnak.

- Ascension-szigetre, onnan repülővel megyünk Elbára. A főnököm mindent el tud intézni.

- Ki a maga főnöke?

- A nemzetközi média csak úgy ismeri, hogy a Mágus. A nevet egy dubai újság adta neki, amikor ellopott egy húszmillió dollárt érő gyémántot egy olyan páncélszekrényből, amit lehetetlenség feltörni. A feketepiacon ő adja el a legtöbb ritkaságot, az FBI 10 legkeresettebb bűnözője között van, és még senki sem látta az arcát, csak néhány lojális alkalmazottja, mint például én.

- Miért…

- Elegem van a kérdéseiből. Fogja be a száját.

- Nyugodj meg, – suttogta Emmának – minden rendben lesz. Libertas szárnyalva is megvéd minket. – kacsintott társára Adam.

- Azt mondtam, csönd legyen.

Emma elgondolkozott azon, hogy Adam mit szeretett volna vele közölni. „Libertas a szabadság római istennője. Min töri Adam a fejét? Meg akar szökni? De hogy? Szárnyalva is megvéd, hmmm… A reptér. Ahol valószínűleg tömeg lesz, és az emberek között el tudunk szökni.” Egy halvány mosollyal jelezte Adam felé, hogy megértette az üzenetet.

A következő órát csöndben töltötték el. A pisztoly végig Emmára és Adamre irányult, így szinte mozdulni sem mertek. Amikor a távolban megjelent az Ascension-sziget, megörültek, hogy nem kell tovább egy fegyvercsővel szembenézniük és végre lesz esélyük megszökni. Azonban tervük olyan gyorsan mondott csődöt, mint az 1929-es New-York-i tőzsde, ugyanis közvetlenül a sziget egyetlen repülőterének kifutóján szálltak le egy magángép mellett. Ahogy a helikoptertől sétáltak a gép felé Adam körülnézett. „Még egy gyönyörű hely, ahol nem nézhetek körül.” A távolban egy tenger alatti vulkán csúcsát, a Green Mountaint pillantotta meg, ami a maga 859 méterével a sziget legmagasabb pontja volt. Adam csak annyit tudott a helyről, hogy 1815-ben, Napóleon szökését megelőzendően egy brit helyőrséget telepítettek ide és innentől népesült be a sziget. Nevét a felfedezésének napjáról kapta, ami 1503 áldozócsütörtökjén, húsvét utáni negyvenedik nap történt.

- Menjenek – mutatott a repülőgép lépcsője felé Claire. – És semmi kommentár – mondta, mikor látta, hogy Adam már szólásra nyitja a száját.

- Csak azt akartam kérdezni, hogy mennyi idő lesz az út?

- Kinek nézel engem? Egy járkáló lexikonnak.

- Na, annak biztos nem – nevetett önkéntelenül Adam majd elindult a repülő lépcsőjén. Azonban a mosoly gyorsan leolvadt az arcáról, mert fogalma sem volt, hogy mit fognak ezután tenni.

10. Lehull a lepel

„Elba” gondolta Adam, mikor leszálltak a nagy történelmi múlttal rendelkező toszkán szigeten. „Napóleon 1801-ben foglalta el a nápolyi királytól, így került francia felségterület alá. Tizenhárom évvel később a nagy hadvezér száműzetése miatt érkezett a szigetre. Azonban ez a bebörtönzés nem is volt igazán büntetés, ugyanis Napóleon átvette a sziget kormányzását, sőt még fel is virágoztatta annak gazdaságát. Háromszáz nappal később viszont visszatért szeretett országába. Vajon ezalatt az idő alatt tényleg elrejtette itt a kincsét? És ha igen, eddig miért nem találta meg senki?”

- Na merre, zsenikém?

- Fogalmam sincs. Csak a sziget volt megjelölve a térképen. Semmilyen pontos hely.

- Rendben. Kapsz egy percet mielőtt golyót eresztek szeretett hölgyed szemei közé – emelte Emmára a fegyverét.

- Nyugodjon meg. Erre semmi szükség, higgye el tényleg nem tudom, hogy hol van a kincs. Kérem, hagyja ezt abba.

- Ötven másodperc – nevetett Claire.

„Oké. Nem volt semmi nyom Szent Ilonán, akkor csakis a naplóban lehet valami. De hát már átolvastam vagy ezerszer. Az RMS St. Helenán gondoltam, hogy a lenyugvó nap fénye utalhat a sziget nyugati oldalára, de mint kiderül nem arra utalt. Legalábbis nem Szent Ilonán. Mi van, ha Elbán kell a nyugatként értelmezni. És ha nincs igazam? Mit fogunk tenni?”

- Öt. Négy…

- Nyugat.

- Most dobálózunk random szavakkal, vagy ezzel mondani is akart valamit?

- A kincs a sziget nyugati részén van – jelentette ki Adam. – A legnyugatibb ponton.

- Biztos benne?

- Eléggé. – mondta bizonytalanul.

- Akkor jó, mert ha téved, tényleg nem lesz magukra többet szükségem ezután – nézett Emmára és Adamre, majd társa felé fordult - Lorenzo, hozz egy kocsit.

A tizennégy kilométeres utat gyorsan megtették, mialatt Emma és Adam a hátsó ülésen végre egy kicsit megvitathatták a helyzetüket.

- Mit fogunk csinálni, ha odaérünk? – kérdezte Emma aggódva.

- El kell vennünk tőlük a fegyvereket. Talán ha meglepjük őket, van némi esélyünk. Majd megadom a jelet, és akkor ugorj rá Claire-re, Lorenzo az enyém. Ne hagyd, hogy föléd kerekedjen, és használd az ökleidet, na meg a körmeidet.

- És te mit fogsz tenni Lorenzóval? Sokkal nagyobb, mint te.

- Köszönöm a bíztatást – mosolygott rá Emmára Adam. – Megoldom, te csak Claire-re összpontosíts.

Nem volt nagy terv, de nem tudtak jobbat. Fogalmuk sem volt, hogy mi vár majd rájuk, ha megérkeznek, csak reménykedni tudtak, hogy kedvező lesz a helyszín. „Mondjuk egy erdő jó lenne.” gondolta Adam.

- Homokos tengerpart. Hát persze. Ilyen a mi szerencsénk – mondta Adam.

- És most? – kérdezte türelmetlenül Claire.

- Nem tudom. Bármennyire is furcsa, még sosem jártam itt. Talán nézzünk körül. Arra – mutatott dél felé – dombok vannak. Lehet, hogy barlangok is.

Elindultak a mutatott irányba. Adam homlokán verejtékcseppek jelentek meg. „Itt a legjobb alkalom.” ránézett Emmára és bólintott egyet. Már ugrottak volna fogva tartóikra, amikor Claire elkiáltotta magát.

- Ott van egy barlang.

A sűrű fűben alig látszódó barlangbejárat felé mutatott pisztolyával, mire mind a négyen odasiettek. Claire Emmát és Adamet utasította előre. A rés elég kicsi volt, le kellett hajolniuk, hogy beférjenek, de egy pár méter után az alagút kiszélesedett. Amikor Claire is beért, táskájából elővett

egy öngyújtót, majd felkattintotta azt. Az aprócska láng bevilágította az egész helyiséget, ami meglehetősen nagy volt. Az egyik falhoz egy íróasztal volt állítva, amin egy gyertya árválkodott. Claire meggyújtotta, majd eltette öngyújtóját. Az íróasztallal szemközt egy rozoga ágy és egy könyvespolc volt.

- Létezik, hogy Napóleon itt töltött pár napot? – kérdezte helyzetükről megfeledkezve Emma.

- Nagyon is lehetséges, hogy ellátogatott ide párszor. Elvégre ő vezette a szigetet, oda mehetett, ahova akart. Ez a barlang – nézett körül – lehetett a titkos…

- Titkos mi?

- Titkos helye. Csak hirtelen elkalandoztam.

- És hol a kincs? – kérdezte Claire.

- Ezek a könyvek – lépett oda a könyvespolchoz és belenézett párba – már önmagában kincsek. Eredeti első kiadások, mind francia nyelven. Ezekért milliókat is adnának a gyűjtők.

- Most szórakozik velem ugye? Hol van az arany, hol vannak az ékszerek, a drágakövek? Válaszolj! – emelte fel a fegyverét Claire.

- A kincs nem csak arany lehet Claire – kezébe vett egy könyvet. – Nézze meg például ezt. Kézzel varrt borító, tizennyolcadik-tizenkilencedik századi nyomtatási technikával készült remekmű. Ez a kincs. – Emma felé pillantott, enyhén bólintott, majd az íróasztal felé nézett. Társa megértette célzását és készen állt, hogy rávesse magát Claire-re. Adam Lorenzo felé pillantott majd vissza Claire-re. – Biztos vagyok benne, hogy a főnöke csalódott lesz, de ez is igen szép kincs. Meg kell becsülni.

- Mindjárt megbecsülheted az a golyót, amit kapsz a fejedbe.

- Most! – kiáltotta Adam és a kezében lévő könyvet a gyertyának dobta, mire teljes sötétség lett. Ebben a pillanatban két pisztolylövedék érkezett abba az irányba, amerre Adam még egy másodperce volt. De ő ekkor már Lorenzo felé gurult és kirúgta a lábát, mire a néma fegyveres hanyatt esett.

- Ezért megöllek – hallatszott egy mély hang a sötétben.

- Áh, tehát mégsem vagy néma – mondta Adam, majd arra nyúlt, amerre Lorenzo kezét gondolta, hogy van. Amikor azonban megfogta a férfi csuklóját, az a térdével Adam gyomrát vette célba, minek hatására gyorsan a földre került. Egy pillanatig nem tudta, hogy hol van, csillagokat látott. A barlang másik oldalából a két nő verekedését hallotta. Adam próbálta összeszedni magát, négykézlábra emelkedett és elindult az egyik irányba. Emmán és Claire-en kívül semmit nem hallott, így csak tippelni tudott, hogy merre van Lorenzo. Egy pillanattal később elért az ágyhoz. „Tökéletes” gondolta. Egy kicsit odébb kúszott, majd teljes erejéből belerúgott a vasszerkezetbe, ami hangos csattanással csúszott neki a barlang falának. Pontosan az történt, amire Adam számított. Egy másodperc múlva Lorenzo az ágy felé rohant, remélve, hogy telibe találja Adamet. Azt viszont nem tudta, hogy az ágy a barlang falánál van, így akkora lendülettel ment neki a kőnek, hogy azonnal elvesztette eszméletét. A barlangban néma csönd volt.

- Emma? – kérdezte Adam reménykedve.

A gyertya egy pillanattal később kigyulladt. Emma állt az íróasztal mellett, kezében Claire

táskájával és pisztolyával, minek tulajdonosa a földön feküdt, eszméletlenül.

- Azta – nevette el magát Adam, majd ő is begyűjtötte Lorenzo fegyverét. – Mi történt?

- Amikor eloltottad a gyertyát én rögtön ráugrottam Claire-re, de erősebb volt nálam. Ütöttem, rúgtam, haraptam, karmoltam, mindent megtettem, de lassan fölém kerekedett. Aztán jött az a nagy csattanás, éreztem, hogy egy kicsit elenged, ekkor a saját táskájával fejbeütöttem. Szerintem a benne lévő laptop eltört. Hé, jól vagy? – futott oda a felállni készülő Adamhez, aki majdnem visszaesett a földre.

- Igen, csak kaptam egy jó nagyot. De most már minden rendben lesz.

- És komolyan mondtad? – nézett rá a férfira Emma. – Ezek a könyvek Napóleon kincsei?

- Nagyon remélem, hogy nem. Észrevetted, hogy elkalandoztam, mikor a barlangról beszéltünk az érkezésünk után?

- Igen, de nem akartam bolygatni a dolgot. Találtál valamit?

- Lehetséges – bejárattal szemközti falhoz állt és keresgélni kezdett. – Itt is van. Nézd csak.

Emma odalépett, ahol Adam állt és a falra nézett. Egy halvány szív és a közepén pedig egy kör volt belekarcolva a kőbe.

- Hogy láttad ezt meg, még innen is alig látszik.

- Szerintem a gyertya fénye véletlenül pont úgy vetült rá, hogy a kivájt részen lévő kristályokról visszaverődött. Én is csak egy tizedmásodpercig láttam.

- „Mindig hord e naplót közel szívedhez, benne rejlő szeretet vezet az én szívemhez.” A gyűrű. Az volt a naplóban. És ha a szívbe helyezzük…

- Pontosan – kigombolta inge felső gombját és kihúzta a nyakába akasztott gyűrűt. Letépte a madzagról. – Szeretnéd a megtiszteltetést? – Emma boldogan átvette a gyűrűt és a bevájt körbe helyezte. Nem történt semmi. – Oké, talán… – de a nő már megnyomta a karikagyűrű közepéből kiálló ködarabot. Az előttük lévő kő olyan hirtelen mozdult meg, hogy mindketten felugrottak. A kőoszlop besüllyedt, a helyén egy járat jelent meg.